

Bezoek ...

Nieuwsbrief juli 2013
Tuma Viela

Ik zie zijn verlegen grijns onder de smoezelige pet zodra ik de werkplaats bereik. Het is nog voor zevenen en ik dacht echt de eerste te zijn, maar Yakubu is me voor... "Hey, hoe is't met jou?" "Fine!" antwoordt hij zachtjes: "Mag ik me douchen?" "Prima, kom erin!" Ik zie dat zijn zakken weer uitpuilen met voor mij nietszeggende prullaria, maar voor hem zijn het waardevolle schatten. Ik zet zijn hoofddekse voorzichtig af -die bijna dagelijks wisselt al naar gelang hij op straat een nieuwe heeft kunnen bemachtigen- en hou hem die met een glimlach aanmoedigend voor. Met moeite doet hij voor een aantal minuten afstand van zijn schatten door ze één voor één te deponeren in zijn pet om even een emmerdouche te nemen op de werkplaats. Ik zie lege zakjes koffie poeder waar je - als je er even flink aan snuffelt- de geur nog van kunt ruiken, een moertje, een kapot horlogebandje, een fotootje van een kind, een lepel, een cd-tje... Getsie... een dooie muis...! Flessendoppen, sleutels een scheermesje...Teveel om op te noemen. Als Sakpalana , onze collega komt, helpt die hem met wassen en tanden poetsen, want hoe dat goed moet heeft Yakubu niet echt in de gaten... Hamdia verzameld ondertussen zijn vieze kleren die ze vandaag voor hem zal wassen en ik pak het pasgewassen stapeltje van gisteren en leg dat voor hem klaar... Even later komt Yakubu glimmend de werkplaats in en zie ik hem tevreden aan zijn frisse shirt ruiken... Hij stopt na lang dubben zijn belangrijkste schatten weer in zijn zakken, laat met een zucht de rest achter en komt even bij ons zitten... Hij krijgt wat eten toegeschoven of wat geld om het zelf te gaan kopen. Soms vraagt hij of hij na het eten even mag slapen en genoeglijk rolt hij dan zijn mat uit op de veranda waar hij uren ongestoord kan rusten met de pet over zijn ogen getrokken... Maar vandaag is hij weer snel verdwenen en brengt hij wederom een dag en een nacht zwervend, bedelend en struinend door, op zoek naar nieuwe schatten en voedsel. En elke dag als je hem nakijkt hoop je dat hij de volgende dag weer op de stoep zal staan... Yakubu, zo'n bijzondere jongeman...

Het lijkt er misschien op dat we dag in dag uit alléén maar heel druk bezig zijn met het maken van al die gewilde artikelen maar onze werkplaats is -onbedoeld maar met groot genoegen- door de afgelopen jaren heen een plek geworden waar meer gebeurt... Natuurlijk is het super dat we de afgelopen maand ons 25.000ste product aan een kind konden geven. Maar de sociale plaats die we langzamerhand innemen in deze buurt brengt evenveel voldoening! Naast het produceren, milieubewust bezig zijn en voorlichten is het heerlijk om ook iets te kunnen betekenen voor hen die vaak buiten de boot vallen en om gewone, bijzondere mensen te ontmoeten...

Zo komt de 13 jarige Sharif bijvoorbeeld elke morgen... Eigenlijk vanaf de dag dat hij zakjes in kwam leveren voor een schooltas. Haruna kende hem en zette hem meteen naast zich op een kruk waarna Sharif onmiddellijk begon te helpen de koordjes, touwtjes, elastiekjes, en strookjes stof van de waterzakjes te frutselen die de kinderen zo mooi om elk tiental hadden gebonden. Dat valt hem niet mee want Sharif is erg spastisch wat ook invloed heeft op zijn spraak en daarom kan hij niet naar school. Hij helpt 's ochtends Haruna mee of hij zit heerlijk te spelen met de blokken . Tussen de middag gaat hij weer naar huis om daar verder te spelen met zijn broertjes en vriendjes die weer uit school

zijn gekomen. Als Lizzy er ook is, is hij helemaal in zijn element want dat is zijn grote vriendin. Hij kan heel lang naast haar zitten om haar één voor één de zakjes aan te geven... Heel geconcentreerd en met grote inspanning. Wat een prachtig joch!

Rahama komt onregelmatig... Soms zien we haar dagelijks, dan wekenlang vernemen we niets van haar en als ze dan ineens weer voor onze neus staat zijn we blij om haar te zien! Rahama wil ook graag douchen als ze komt en haar droge doffe huid lekker insmeren met vette crème. Ook zij heeft een stapeltje schone kleren bij ons zodat ze even later fris en opgeknapt bij ons zit. Meestal heeft ze genoeg geld bij elkaar gebedeld om een lekker ontbijt te kopen en daarna wil ze eigenlijk alleen maar slapen. Slapen op een plek waar ze niet gestoord wordt, niet overal op hoeft te reageren en niet wordt lastiggevallen. Het leven is hard voor een pubermeisje dat verstandelijk gehandicapt is en op straat leeft... We rollen een matje voor haar uit op de veranda, ze kiest een pop om haar gezelschap te houden en is binnen een mum van tijd in dromenland...

In het begin, toen Haruna net bij ons werkte en Gafaru -ook een jongen met Down syndroom- langs de werkplaats liep, dan attendeerden de werknemers Haruna erop dat 'zijn broer' er aankwam en dan begon hij op Gafaru te schelden zodat die angstig wegrende en de werknemers dikke lol hadden... Zo wordt hier nog vaak gereageerd op iedereen die 'anders' is... Je maakt er grappen over, zet ze voor gek en dat geeft plezier. Het heeft ook een poosje geduurd voordat iedereen in de werkplaats begreep dat het ook anders kan. Gafaru durft nu binnen te komen en hij kan gerust zijn. Hij speelt met de andere kinderen op de veranda, rijdt zijn rondjes op de tractor en soms laat Haruna het zelfs even toe dat hij bij hem komt zitten en werken ze samen een poosje op. Om ademloos naar te kijken...

Trouw komt elke dag na schooltijd, een groep kinderen van de "Special School" langs die op weg naar huis zijn. Gewoon even binnenwippen om te groeten, de bijzonderheden van die dag te vertellen en onze stagiaires laten altijd even weten dat ze zaterdag echt wel komen werken...

Omdat het voor deze kinderen niet meevalt om zakjes te tellen en te sparen brengen zij dagelijks de waterzakjes binnen die ze van school naar de werkplaats op straat vinden. Stuk voor stuk tellen we die hier en we hebben een aparte lijst voor hen waar we de score op bijhouden. Dat werkt geweldig en zo hebben ze al heel wat artikelen bij elkaar gespaard!

Elke keer als Juf Lydia komt is ook zo'n mooi moment. Een betrokken onderwijzeres uit een verre buitenwijk. Eens kwam ze per ongeluk langs onze werkplaats en was gefascineerd door ons werk. Ze heeft verschillende artikelen meegenomen en aan haar leerlingen laten zien. Ze is er de klassen mee rond gegaan en heeft een verzamelpunt op haar school gecreëerd waar de kinderen hun zakjes kunnen inleveren. Eens in de zoveel tijd komt ze op haar brommer langs die bepakt en bezakt is en levert de duizenden zakjes in, in ruil voor mooie producten. Laatst had ze twee leerlingen en een leerkracht in een taxi achter zich aan laten komen want ook zij moesten onze plek kennen, want wat als ze eens verhinderd zou zijn?! Het moois wat er aan de gang is tussen haar school en Tuma-Viela wilde ze niet alleen maar van zichzelf afhankelijk laten zijn... Ze bestaan gelukkig... Lieve mensen die doen!

Laatst was er een blinde man die 500 zakjes bracht voor een regenjas. Ik raakte met hem aan de praat en hij vertelde me dat hij altijd leraar was geweest. Hij werkte op een schooltje ver in de bush bij een rivier waar hij rivierblindheid opliep en sinds tien jaar ziet hij helemaal niets meer, kan niet meer werken en zit duimendraaiend thuis. Net op dat moment begon Hamdia met haar zoveelste les in het klaslokaaltje van die dag en ik nodigde de man uit om er bij te komen zitten. Het duurde maar even en de man nam het

over met een flair en een enthousiasme waar iedereen vrolijk van werd. Je kon merken dat hij zo blij was weer kinderen om zich heen te hebben dat de onderwijzer weer in hem bovenkwam. Plotseling hoorden we kinderen klappen en hen luidkeels volzinnen in het Engels nazeggen... Een speciale gast die een mooie, spontane gastles kwam geven!

Dan hebben we Takoro die bijna dagelijks de werkplaats bezoekt... en zo kan ik nog wel even doorgaan... Zoveel momenten met een sterretje!

Bezoek krijgen van zoveel verschillende mensen is fijn... op bezoek gaan is ook leuk! Zo ga ik samen met Lizzy en Faruk aan het eind van deze maand op bezoek bij mijn moeder. Ruim een jaar zijn we al met de voorbereidingen aan de gang en eindelijk gaat het er van komen! Tijd ook om voor Tuma Viela te lobbyen en hopelijk kunnen we ervoor zorgen dat als we na 8 weken weer terugkeren, we aan iedereen kunnen vertellen dat we door kunnen gaan!

Met hard werken en een thuis zijn voor wie maar op ons pad komt!